Lietas Nr. 111010414
Lietas arhīva Nr. 105AA-0091-14/5

SPRIEDUMS
Valmierā 2014.gada 20.oktobrī

Vidzemes apgabaltiesa
šādā sastāvā: tiesneši G.Kukaine
E.Driba un M.Lapiņš

rakstveida procesā 2014.gada 7.oktobrī izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /Pers.A/, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību par Cēsu rajona tiesas tiesneses 2014.gada 18.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

2014.gada 28.jūnijā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors S.Blaževičs sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC036287 par to, ka 2014.gada 28.jūnijā plkst.15.44 Pārgaujas novada Stalbes pagastā pa autoceļu Inčukalns - Valmiera 38.km uz Inčukalna pusi /pers. A/ vadīja motociklu Kawasaki ZX6R (valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/) ar braukšanas ātrumu 152 km/h pie atļautā 90 km/h un nepakļāvās policijas darbinieka vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (bēga) līdz Pārgaujas novada Straupes pagastā esošā autoceļa A-3 (Inčukalns - Valmiera) 28.kilometram. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka ar šādu rīcību /pers. A/ pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 68.punkta 1.apakšpunkta prasības, un viņas pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{5}panta ceturtās daļas.

Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes pārstāvis pirmās instances tiesā paskaidrojis, ka administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PC036287 sastādītājs pieļāvis pārrakstīšanās kļūdu, norādot nepareizu Latvijas APK 149.^{5}panta daļu - ceturto, un ka pareizi /pers. A/ protokolā aprakstītais pārkāpums ir kvalificējams pēc Latvijas APK 149.^{5}panta piektās daļas kā bēgšana, tas ir, nepakļaušanās tādas personas vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus.

/pers. A/ lietas izskatīšanas laikā pirmās instances tiesā savu vainu Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nav atzinusi. No Cēsu rajona tiesai rakstveidā sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka /pers. A/ 2014.gada 28.jūnijā ap plkst.15.40 braukusi ar savu motociklu Kawasaki ZX6R (transportlīdzekļa valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/) pa autoceļu A-3 Inčukalns - Valmiera - Igaunijas robeža (Valka) Inčukalna virzienā. Šajā laikā aptuveni autoceļa 38.kilometrā pamanījusi, ka viņai pretī virzienā uz Valmieru brauc Valsts policijas Volkswagen Tiguan transportlīdzeklis, kas atbildis operatīvā transportlīdzekļa pazīmēm. Tobrīd nekas neesot liecinājis, ka viņai tiek dots rīkojums apturēt viņas vadīto motociklu, tāpēc pabraukusi garām pretimbraucošajam policijas transportlīdzeklim un turpinājusi savu ceļu. Turpinot braukt Inčukalna virzienā līdz pat autoceļa 28.kilometram, neesot redzējusi, ka viņai kāds sekotu, kā arī neesot dzirdējusi prasību apturēt viņas vadīto transportlīdzekli. Savu vadīto motociklu apturējusi tikai autoceļa 28.kilometrā, kad blakus ieraudzījusi to pašu Valsts policijas transportlīdzekli Volkswagen Tiguan, kas virzījies ar viņu vienā virzienā, no kura pa atvērtu pasažiera logu bijis izkāries policijas darbinieks, kurš viņas virzienā vērsis šaujamierocim līdzīgu priekšmetu. Tā kā braukšanas laikā pa autoceļu A-3, sākot no autoceļa 38.kilometra līdz 28.kilometram viņai neesot ticis dots neviens rīkojums apturēt transportlīdzekli atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 68.punkta 1.apakšpunktā minētajam (ne ar zizli, ne ar skaļruņa palīdzību), tad neatzīstot sevi par vainīgu bēgšanā no policijas darbiniekiem.

Ar Cēsu rajona tiesas tiesneses 2014.gada 18.augusta spriedumu /pers. A/ atzīta par vainīgu Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīta ar administratīvo arestu uz desmit diennaktīm, naudas sodu tūkstoš divsimt *euro* apmērā un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz četriem gadiem.

Par Cēsu rajona tiesas tiesnese s 2014.gada 18.augusta spriedumu iesniegtajā apelācijas sūdzībā /pers. A/ lūgusi spriedumu atcelt un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā. Apelācijas sūdzībā /pers. A/ norādījusi, ka viņa nepiekrīt spriedumam, ar kuru saukta pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.^{5}piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, jo viņa šādu pārkāpumu neesot izdarījusi. Cēsu rajona tiesas tiesneses spriedumā pierādījumi novērtēti nepareizi, viņas (/pers. A/) paskaidrojumos minētie argumenti vispār neesot ņemti vērā. Tiesnese neesot ņēmusi vērā aprēķinus, kas norāda, ka policijas darbiniekam A.Lukaševičam fiziski nebija iespējams atvērt logu un rādīt transportlīdzekļa apturēšanas žestu aptuveni 100 metru attālumā, atrodoties abiem transportlīdzekļiem kustībā. Policijas darbinieku ziņojumos minētā apturēšanas žesta rādīšanas iespējamība tiesā neesot vērtēta, neskatoties uz to, ka policijas darbinieku ziņojumos esot būtiskas pretrunas attiecībā uz policijas transportlīdzekļa vadītāja durvju logu. Tas nozīmējot, ka 100 metru attālumā A.Lukaševičam nav bijis iespējams atvērt logu un parādīt transportlīdzekļa vadītājam žestu atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 68.punkta prasībām, proti, ar roku svārstveida kustībām no dienesta transportlīdzekļa, lai tas būtu nepārprotami. Tiesnese neesot arī ņēmusi vērā un vērtējusi 2014.gada 28.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC036287 veikto /pers. A/ ierakstu par to, ka viņa nav uztvērusi ceļu policijas brīdinājumu apturēt transportlīdzekli. Tiesnese neesot vērtējusi to, ka policijas darbinieki savos ziņojumos norādījuši, ka rīkojumu apturēt transportlīdzekli ir devuši vairākkārtīgi, izmantojot transportlīdzekļa skaļruni, taču neesot norādījuši attālumu, kādā tas dots. Vēl tiesnese spriedumā nepamatoti esot norādījusi, ka liecinieki S.Blaževičs un A.Lukaševičs 2014.gada 12.augusta tiesas sēdē apstiprinājuši ziņojumos norādīto. Liecinieks A.Lukaševičs pilnīgi detalizēti nevarējis atcerēties, cik šāvieni tikuši raidīti. Apgalvojuma nepamatotība izpaužoties apstāklī, ka policijas darbinieks A.Lukaševičs tiesas sēdē pateicis, ka neko neatceras. Uz tiesneses uzdoto jautājumu, vai viņa (/pers. A/) varēja nesaprast, ka viņas vadītais motocikls tiek stādināts, A.Lukaševičs esot atbildējis, ka nezinot, iespējams. Tas esot pretrunā ar 2014.gada 18.augusta spriedumā ietverto tiesneses apgalvojumu par policijas darbinieku liecībām, kas it kā viena otru papildinot un vienlaicīgi apstiprinot ziņojumos minēto. Tiesnese neesot vērtējusi lietas materiālos pieejamo izdruku no globālās pozicionēšanas sistēmas "Smart Monitor 3.7.19 Web" par Valsts policijas dienesta trafareto transportlīdzekli VW Tiguan ar valsts reģistrācijas numura zīmi /TL numurs/. Šajās izdrukās esot nepārprotami redzams, ka 2014.gada 28.jūnijā no plkst.15.30 līdz plkst.15.44 transportlīdzeklis Volkswagen Tiguan ar valsts reģistrācijas numura zīmi /TL numurs/ ceļu satiksmē piedalījies ar ieslēgtām bākugunīm, bet bez sirēnas (atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumiem - skaņas signāla). Skaņas signālu esamībai, veicot transportlīdzekļa vajāšanu, esot būtiska nozīme, jo

tas pastiprinātu šaubas par to, ka transportlīdzekļa vadītājs bēgot varētu nedzirdēt rīkojumu apturēt transportlīdzekli vai to, ka viņam seko operatīvais transportlīdzeklis ar ieslēgtu skaņas signālu. Taču pretēji abu policijas darbinieku ziņojumiem izdrukas no globālās pozicionēšanas sistēmas neapstiprinot to, ka skaņas signāls ir bijis ieslēgts. Minētais radot saprātīgas šaubas par skaņas signālu izmantošanas faktu.

Apelācijas sūdzībā /pers. A/ vēl norādījusi, ka pirmās instances tiesa spriedumā atzinusi, ka viņas vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta ar Kārtības policijas nodaļas inspektoru S.Blaževiča un A.Lukaševiča ziņojumiem un tiesas sēdē sniegtajām liecībām, bet pārējie pierādījumi, tostarp citi rakstveida pierādījumi, lietā neesot vērtēti vispār. Spriedumā viņa (/pers. A/) noteikta par vainīgu, balstoties tikai uz policijas darbinieku S.Blaževiča un A.Lukaševiča ziņojumiem un tiesas sēdē sniegtajām liecībām. Piešķirot augstu ticamības pakāpi policijas darbinieku liecinātajam, tiesnese esot nonākusi pretrunā ar Latvijas APK 243.panta astotajā daļā noteikto, ka nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka policijas darbinieks S.Blaževičs pierādījis savu nekompetenci, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, pamatojoties uz Latvijas APK 149.^{5}panta nepareizu - ceturto - daļu, lai gan likuma tagadējā redakcijā bija jānorāda šā panta piektā daļa. Tiesa neesot ņēmusi vērā viņas (/pers. A/) paskaidrojumā minēto, ka valsts policijas darbinieki S.Blaževičs un A.Lukaševičs savos ziņojumos norādījuši, ka rīkojumu apturēt viņas vadīto transportlīdzekli devuši vairākkārtīgi, izmantojot transportlīdzekļa skaļruni, taču abi darbinieki neesot norādījuši attālumu, kādā šie rīkojumi doti. Pēc policijas transportlīdzekļa apgriešanās viņas (/pers. A/) motocikls ar protokolā norādītajiem 152 km/h 10 sekunžu laikā atradies 422 metru attālumā, kas nozīmējot, ka motocikla vadītājs, ja viņam atbilstoši noteikumu prasībām galvā ir aizsprādzēta aizsargķivere, objektīvi varēja nedzirdēt rīkojumu, ja tas arī tiktu dots. 2014.gada 28.jūnija ziņojumā S.Blaževičs esot norādījis, ka motociklistu viņam izdevies ieraudzīt apdzīvotas vietas "Straupe" beigās, kur tas veicis vairākas apdzīšanas lielā ātrumā, un pie 518.ceļa zīmes "Straupe" beigām viņš (S.Blaževičs) pa skaļruni esot devis norādījumus apturēt motociklu, atkārtojot to 4 - 5 reizes. No ziņojumā minētā esot secināms, ka viņas (/pers. A/) vadītais motocikls ticis ieraudzīts, tikai izbraucot cauri apdzīvotai vietai "Straupe", bet vairākkārtīgie S.Blaževiča norādījumi apturēt viņas (/pers. A/) vadīto motociklu doti apdzīvotās vietas "Straupe" sākumā, kad motocikls neatradies S.Blaževiča redzeslokā. Ar minēto savā ziņojumā S.Blaževičs esot atzinis, ka viņas (/pers. A/) motocikls zināmu brīdi nav atradies viņa redzeslokā. Tas pie apstākļiem, ka policijas darbinieku ziņojumos nav atrodamas norādes uz attālumu norādījumu (apturēt motociklu) došanas brīdī, radot saprātīgas šaubas par to, vai šie dotie norādījumi bija viņai (/pers. A/) dzirdami. Savukārt A.Lukaševičs savā 2014.gada 28.jūnija ziņojumā esot norādījis, ka S.Blaževičs norādījumus apturēt transportlīdzekli devis vairākkārtēji brīdī, kad motocikls bijis redzamības zonā, nenorādot citu attālumu starp transportlīdzekļiem norādījumu došanas brīdī. Šāda attāluma norādīšana starp transportlīdzekļiem A.Lukaševiča ziņojumā neesot uzskatāma par pietiekamu, lai apgalvotu, ka transportlīdzekļa vadītājam cilvēka redzamības attālumā būtu jādzird dažādi trokšņi un skaņas. Līdz ar to neesot pamata neticēt viņas (/pers. A/) norādītajam, ka rīkojumi apturēt viņas vadīto transportlīdzekli netika doti, bet savu motociklu viņa apturēja pati, kad policijas trafareto transportlīdzekli ieraudzīja blakus joslā.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaukusies uz Latvijas APK 243.panta desmito un piecpadsmito daļu, norādot, ka Cēsu rajona tiesa nepamatoti nav vērtējusi viņas (/pers. A/) lūgumu vērtēt policijas darbinieku S.Blaževiča un A.Lukaševiča ziņojumu izmantošanas pieļaujamību pierādīšanas procesā par notikumiem 2014.gada 28.jūnijā, jo administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC036287 neesot atzīmes, ka lietai ir pievienoti S.Blaževiča un A.Lukaševiča ziņojumi, kas datēti ar 2014.gada 28.jūniju. Sūdzības iesniedzēja vēl atsaukusies uz Latvijas APK 289.^{10}pantā noteikto, ka katrā tiesas sēdē raksta tiesas sēdes protokolu vai nodrošina tiesas sēdes audioierakstu. Saņemot spriedumu Cēsu rajona tiesas kancelejā 2014.gada 18.augustā, viņa (/pers. A/) esot lūgusi izsniegt administratīvā pārkāpuma lietas materiālu kopijas, taču izsniegtajos lietas materiālos neesot atrasts pēdējais (2014.gada 12.augusta) tiesas sēdes protokols. Tiesas sēdes protokola neesamība lietas materiālos būtiski ierobežojusi viņas (/pers. A/) tiesības īstenot savas tiesības uz taisnīgu tiesu aizstāvību. Sūdzības iesniedzējas ieskatā, šāda tiesas attieksme un rīcība lietvedības nodrošināšanā administratīvā pārkāpuma lietā ne tikai ierobežo pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības uz aizstāvību, bet arī grauj tiesas tēlu.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas Nr.111010414 materiālus, izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā norādītos motīvus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Cēsu rajona tiesas tiesnese s 2014.gada 18.augusta spriedums atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība ir noraidāma.

/pers. A/ iesniegtā apelācijas sūdzība apelācijas instances tiesā saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta otro daļu tiek izskatīta rakstveida procesā, jo tiesa atzīst, ka apelācijas sūdzību ir iespējams izlemt pēc lietā esošajiem materiāliem. Izskatot sūdzību par pirmās instances tiesas tiesnese s spriedumu, apelācijas instances tiesa pārbauda pieņemtā sprieduma tiesiskumu un pamatotību. Vidzemes apgabaltiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesā būtu pieļauti /pers. A/ kā pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesību pārkāpumi: /pers. A/ ir piedalījusies visās tiesas sēdēs, ar aizstāvja palīdzību izmantojot tiesības uz aizstāvību, sniegusi savus rakstveida paskaidrojumus un saņēmusi viņai nepieciešamo lietas materiālu kopijas, kā arī likumā noteiktā kārtībā un termiņā pārsūdzējusi Cēsu rajona tiesas tiesnese s 2014.gada 18.augusta spriedumu. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības, pamatā ir izpildījusi Latvijas APK 237.pantā noteiktos lietvedības uzdevumus administratīvo pārkāpumu lietās, turklāt ir ievērota Latvijas APK 271.pantā paredzētā kārtība šās kategorijas administratīvā pārkāpuma lietu izskatīšanā.

Iztiesājot lietu apelācijas kārtībā, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Cēsu rajona tiesas tiesnese s 2014.gada 18.augusta spriedumā ietvertais pamatojums par /pers. A/ vainīgumu Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā – bēgšanā, tas ir, par nepakļaušanos policijas darbinieku vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli – ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas tiesnese s spriedumā norādītajai argumentācijai un neuzskata par nepieciešamu savā nolēmumā to pilnībā atkārtot. Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Cēsu rajona tiesas tiesneses 2014.gada 18.augusta spriedumā ir dots pareizs novērtējums lietā iegūtajiem pierādījumiem, un šie pierādījumi kopumā apstiprina /pers. A/ vainu Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, neskatoties uz to, ka pati /pers. A/ sevi par vainīgu nav atzinusi.

Ceļu satiksmes noteikumu 68.punkta 1.apakšpunktā paredzēts, ka transportlīdzekļa vadītājs aptur transportlīdzekli, ja policijas darbinieks [..] dod norādījumu apturēt transportlīdzekli ar skaļruņa palīdzību vai uz konkrēto transportlīdzekļa vadītāju vērsta rokas vai zīļa svārstveida kustību no policijas [..] automobiļa. Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā noteikts, ka par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, [..] transportlīdzekļa vadītājam piemēro administratīvo arestu no desmit līdz piecpadsmit diennaktīm, uzliek naudas sodu no tūkstoš divsimt līdz tūkstoš četrsimt *euro* un atņem transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz četriem gadiem.

Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu apelācijas kārtībā, Vidzemes apgabaltiesa pievienojas Cēsu rajona tiesas tiesnese s spriedumā dotajam pierādījumu novērtējumam, saskaņā ar kuru par /pers. A/ vainas tiešiem pierādījumiem atzīstami policijas darbinieku Staņislava Blaževiča un Aloiza Lukaševiča tiesas sēdē sniegtajās liecībās norādītie fakti, kuri spriedumā pietiekoši plaši izklāstīti. Pirmās instances tiesas tiesnese pamatoti par patiesu atzinusi policijas darbinieku liecināto, ka pirmais norādījums apturēt motociklu /pers. A/ ticis dots jau autoceļa A-3 Inčukalns - Valmiera - Igaunijas robeža 38.kilometrā, turklāt šis norādījums dots, ievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 68.punkta 1.apakšpunkta prasības, un proti: ar uz /pers. A/ vērstas rokas kustību no policijas automobiļa. No policijas darbinieku liecībām izriet, ka Staņislavs Blaževičs ar radaru konstatējis, ka pretimbraucošais motocikls tiek vadīts ar ātrumu 152 km/h, tāpēc nolemts šo motociklu apturēt. Lai to izdarītu, brīdī, kad /pers. A/ vadītais motocikls atradies apmēram

100 metru attālumā no policijas automobiļa, Staņislavs Blaževičs ieslēdzis policijas automobiļa bākugunis, bet vadītājs Aloizs Lukaševičs caur atvērtu logu ar rokas kustībām norādījis uz motocikla vadītāju, lai tas aptur transportlīdzekli. Tā kā motocikls pabraucis garām un nav bremzējis, tad policijas darbinieki nolēmuši tam sekot: apgriezušies braukšanai pretējā virzienā un uzsākuši pakaļdzīšanos ar ieslēgtām bākugunīm, strauji palielinot policijas automobiļa braukšanas ātrumu, lai panāktu /pers. A/ vadīto motociklu. Pakaļdzīšanās laikā braukšanas ātrumu nācies samazināt, jo pa ceļam bijušas divas apdzīvotas vietas. Aptuveni Straupē pie baznīcas pietuvojušies motociklam tiktāl, ka bijis nepārprotami redzams, ka motocikla vadītāja ir ievērojusi viņai sekojošo policijas automobili, jo viņa vairākas reizes atskatījusies pār kreiso plecu, pēc kā lielā ātrumā veikusi vairākas apdzīšanas. Sekojot motociklam, arī policijas automobilis apdzinis priekšā braucošos transportlīdzekļus, pārvietojoties pretējo braukšanas joslu. Pirms apdzīvotās vietas "Straupe" beigām Staņislavs Blaževičs pa skaļruni devis pirmo norādījumu motocikla vadītājai apturēt motociklu. Norādījums ticis ignorēts, tāpēc Staņislavs Blaževičs pa skaļruni vēl vairākas reizes devis norādījumu apturēt motociklu. Aptuveni 3 kilometrus aiz Straupes motocikla vadītājs pa skaļruni no policijas automašīnas brīdināts, ka tiks pielietots šaujamierocis, jo motocikla vadītājs ar savu rīcību radījis draudus satiksmes drošībai. Motocikls ticis apturēts autoceļa A-3 28.kilometrā, kad pēc brīdinājuma šāviena izdarīšanas policijas automobilis piebraucis tam blakus.

Vidzemes apgabaltiesa piekrīt pirmās instances tiesas tiesneses atzinumam, ka policijas darbinieku Staņislava Blaževiča un Aloiza Lukaševiča tiesas sēdē sniegtās liecības par būtiskajiem lietas faktiem bija loģiskas un detalizētas un tās papildināja viena otru. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka policijas darbinieku Staņislava Blaževiča un Aloiza Lukaševiča liecībās minētie fakti atbilst administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC036287 norādītajai pārkāpuma būtībai, turklāt tie guvuši arī objektīvu apstiprinājumu ar lietai pievienoto izdruku no globālās pozicionēšanas sistēmas "Smart Monitor 3.7.19. Web" par Valsts policijas dienesta trafareto automobili VW Tiguan ar valsts reģistrācijas numurzīmi /TL numurs/. Iepazīstoties ar minētajām izdrukām, kas satur informāciju par Staņislava Blaževiča un Aloiza Lukaševiča 2014.gada 28.jūnijā darba pienākumu pildīšanas laikā no plkst.15.30 līdz plkst.15.50 izmantoto dienesta automobili, Vidzemes apgabaltiesa konstatē sekojošo: bākuguņi ieslēgti plkst.15.38, kad fiksēts /pers. A/ vadītā motocikla braukšanas ātruma pārkāpums, tās pašas minūtes laikā policijas automobilis mainījis savu braukšanas virzienu un uzsācis sekošanu, nepilnu divu minūšu laikā palielinot savu braukšanas ātrumu līdz pat 156 km/h; braukts cauri divām apdzīvotām vietām (Plācis un Straupe), kad braukšanas ātrums samazināts; pēdējā braukšanas ātruma palielināšanas reizē plkst.15.43 tas sasniedzis 166 km/h, tad braukšanas ātrums strauji samazināts un plkst.15.44 automobilis apturēts (izdruka lietas 25.-28.lapās).

Izvērtējusi augstāk norādīto informāciju, Vidzemes apgabaltiesa secina, ka administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC036287 norādītais pārkāpuma laiks (plkst.15.44) patiesībā ir laiks, kad policijas darbinieki pārtrauca /pers. A/ prettiesiskās darbības - bēgšanu (nepakļaušanos vairākkārtējai prasībai apturēt motociklu). Līdz ar to ir pamats atzīt, ka administratīvais pārkāpums 2014.gada 28.jūnijā tika izdarīts laika posmā no plkst.15.38 līdz plkst.15.44, kas nav pretrunā administratīvā pārkāpuma protokolā minētajam laikam.

No lietai pievienotās globālās pozicionēšanas sistēmas izdrukas izriet, ka, sekojot /pers. A/ vadītajam motociklam, policijas automobiļa sirēna nav bijusi ieslēgta. Vidzemes apgabaltiesa uzskata, ka pierādīšanas priekšmets konkrētajā lietā nav fakts - bija vai nebija policijas automobilim līdztekus ar mirgojošu zilu bākuguni ieslēgts arī speciāls skaņas signāls (sirēna), jo tas transportlīdzekļa vadītājam neuzliek par pienākumu obligāti apturēt savu transportlīdzekli. Turklāt jāņem vērā, ka pie ieslēgta speciālā skaņas signāla (sirēnas) vienlaikus nav iespējams ar skaļruņa palīdzību no policijas automobiļa dot norādījumu apturēt transportlīdzekli. Līdz ar to apelācijas instances tiesa atzīst par pierādītu, ka policijas darbinieki, sekojot /pers. A/ dienesta automobilī, ar skaļruņa palīdzību deva vairākkārtējus norādījumus apturēt motociklu, kuriem viņa nepakļāvās, bet turpināja braukt, līdz tika izdarīts brīdinājuma šāviens.

Neskatoties uz to, ka /pers. A/ savu vainu Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nav atzinusi, Vidzemes apgabaltiesa administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC036287 norādīto bēgšanas faktu atzīst par pierādītu ar policijas darbinieku Staņislava Blaževiča un Aloiza Lukaševiča Cēsu rajona tiesā sniegtajām liecībām un dienesta ziņojumiem, kā arī ar lietai pievienoto izdruku no globālās pozicionēšanas sistēmas.

Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka policijas darbiniekiem Staņislavam Blaževičam un Aloizam Lukaševičam konkrētajā situācijā bija tiesības apturēt /pers. A/ vadīto motociklu, lai pārbaudītu vadītājas dokumentus un noskaidrotu iemeslus ceļu satiksmes drošību apraudošajai transportlīdzekļa vadīšanai ar ātrumu, kas ievērojami pārsniedz atļauto braukšanas ātrumu, turklāt norādījumu apturēt transportlīdzekli policijas darbinieki deva, ievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 68.punkta 1.apakšpunktā paredzēto kārtību, un proti: vispirms - ar uz /pers. A/ vērstu rokas kustību no policijas automobiļa, bet pēc tam - ar skaļruņa palīdzību vairākkārtēji izsakot prasību apturēt transportlīdzekli. Tā kā /pers. A/ ignorēja šīs prasības un bēga no policijas darbiniekiem, tad viņas rīcība ir vērtējama kā transportlīdzekļa vadītāja nepakļaušanās policijas darbinieku likumīgiem norādījumiem, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā.

Vidzemes apgabaltiesa kā nepatiesus un lietā nodibinātajiem apstākļiem neatbilstošus noraida /pers. A/ paskaidrojumos norādītos faktus par to, ka viņa nav dzirdējusi policijas darbinieku ar skaļruņa palīdzību vairākkārtēji izteikto prasību apturēt transportlīdzekli. Lietā netiek apstrīdēts, ka policijas darbinieki Staņislavs Blaževičs un Aloizs Lukaševičs 2014.gada 28.jūnijā no plkst.15.38 līdz plkst.15.44 /pers. A/ vadītajam motociklam sekoja vairāk nekā 10 kilometrus pa autoceļu A-3 Inčukalns - Valmiera - Igaunijas robeža (no minētā ceļa 38.kilometra līdz 28.kilometram), uz kura tajā laikā notika intensīva satiksme abos braukšanas virzienos. Ievērojot /Pers.A/ braukšanas ātrumu, kas intensīvas kustības apstākļos pārsniedza 150 km/h, un satiksmes drošību apdraudošo vairāku transportlīdzekļu vienlaicīgu apdzīšanu, Vidzemes apgabaltiesa secina, ka /pers. A/ tādā veidā centās aizbēgt no viņai sekojošās policijas trafaretās automašīnas, lai izvairītos no aizturēšanas par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu un transportlīdzekļa vadīšanu bez vadītājas apliecības. /pers. A/ faktiskā rīcība objektīvi liecina par to, ka viņa centās aizbēgt, apzinoties, ka viņas vadītajam motociklam seko policijas darbinieki, kuru vairākkārtēji un nepārprotami izteikto prasību apturēt transportlīdzekli viņa bija ignorējusi.

Šādos lietā nodibinātos apstākļos Vidzemes apgabaltiesa piekrīt pirmās instances tiesas tiesneses atzinumam, ka /pers. A/ vaina Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta, un viņa par izdarīto ir sodāma.

Izvērtējusi pirmās instances tiesas tiesnese s /pers.A/ noteikto sodu, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka ir ņemti vērā Latvijas APK 32.pantā paredzētie vispārīgie soda uzlikšanas noteikumi - izdarītā pārkāpuma raksturs, pārkāpējas personība, viņas vainas pakāpe un tas, ka nav konstatēti nekādi atbildību mīkstinoši vai pastiprinoši apstākļi. Pie konkrētā soda mēra noteikšanas ņemts vērā, ka /pers. A/ apgādībā ir divi nepilngadīgi bērni, kuriem ir vēl otrs aizbildnis.

Tā kā /pers. A/ par nepakļaušanos policijas darbinieku vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli piemērots Latvijas APK 149.^{5}panta piektās daļas sankcijā paredzētais vismazākais sods - administratīvais arests uz desmit diennaktīm un naudas sods tūkstoš divsimt *euro* apmērā, turklāt viņai piemērots obligātais papildsods transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas veidā uz četriem gadiem, tad nav nekāda pamata uzskatam, ka viņai būtu uzlikts nesamērīgs vai nepelnīti bargs sods. Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka /pers. A/ uzlikts taisnīgs administratīvais sods, kura mīkstināšana nav iespējama.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{22}pantu un 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, Vidzemes apgabaltiesa

n o s p r i e d a :

Cēsu rajona tiesas tiesneses 2014.gada 18.augusta spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.
Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.
Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2014.gada 20.oktobrī.

Tiesneši G.Kukaine

E.Driba

M.Lapiņš